«L’équipier» als Catcinemes de Figueres.

Fires I Festes | 15/01/2008 | 12:16

Projecció del dijous 24 de gener en VOSE a les 22,30 h. als Catcinemes de Figueres.

L’home del far

Camille retorna a la seva localitat natal, l’illa de Ouessant, per tramitar la venda de la casa familiar. La seva intenció es veurà alterada pel descobriment d’un secret que porta amagat des de 1963. Aquell any un estrany va arribar a l’illa per unir-se al grup de faroners que capitanejava el pare de Camille. La seva presència crearà certa hostilitat i canviarà la convivència per sempre. En només dos mesos, i en una comunitat aïllada del món, aquell home farà brollar sentiments que semblaven oblidats.

"El extraño" té l’aroma de la èpica romàntica més imponent i tota la solemnitat sentimental de les grans novel·les cinematogràfiques amoroses. Philippe Lioret vol assemblar-se a Clint Eastwood, per això reinventa l’esquema trencacors, fatalista i impossible de "Los puentes de Madison", amb una epopeia emocional presentada en flashback a través del qual, la urbanita Camille descobrirà a través d’un misteriós llibre recentment rebut per correu, el romanç llampec i impossible de la seva mare amb un foraster enigmàtic que va revolucionar l’atípica tranquil·litat d’un llogarret coster del paradís bretó. "El extraño" enganxa per la majúscula majestat del context, per les estampes bucòliques i marítimes d’aquella Bretanya pictòrica d’onatge balsàmic amb el far al fons, pel sensacional ofici dels tres vèrtexs del triangle amorós, Philippe Torreton, Sandrine Bonnaire i, en menor mesura, Grégori Derangère, i per la reivindicació amb criteri de la vigència del relat clàssic, de passions en flames i odissees sentimentals de las que deixen empremta al codi genètic. "El extraño" és un caramel per a públic que sap remetre a la mitologia clàssica del melodrama tot i, sent aquesta la seva millor virtut, les debilitats estructurals del gènere. Lioret té entre mans una bona història, un grapat d’excel·lents personatges i la discreció suficient per deixar que la narració flueixi bressolada per la representació magnètica del paisatge, tot i una certa precipitació a la construcció del clímax, quan el film s’apunta a la fanfàrria de l’artifici buscant el zenit del crescendo des de la impostura d’una dramatització extrema i innecessàriament inflexiva. Lioret vol un gran final, una cruïlla de passions enmig de la tempesta, amb un desenllaç potser innecessàriament explosiu, optant per manipular el drama per emmotllar-lo a les convencions del melodrama. Una debilitat que, tanmateix, no enterboleix la intensa simplicitat romàntica d’un llargmetratge que no mereix, de cap manera, una estrena tan tardana i tan a deshora (va ser estrenat a França al 2004).

"El extraño" es la quarta pel·lícula de Philippe Lioret, cineasta parisí que va debutar amb "En tránsito", un film que li va valer el premi al millor director al Festival de Cinema de Donostia del 1993. Després fou "Mademoiselle", la comèdia romàntica on descobrí a la seva musa, Sandrine Bonnaire. "El extraño" transcorre a l’entorn màgic de l’illa de Ouessant, convertida en un pretext argumental per tal que que hi brotin sentiments d’amor i traïció, embolcallats amb la música de Nicola Piovani, oscaritzat per la seva banda sonora de "La vida es bella".

Autor: Redacció
Redacció